

WESEPE LAAT JE NIET LOS (11)

“Een catechisatieavond die uit de bocht vloog!”

De inmiddels derde Rode Lijn mars van 5 oktober anno nu met een deelname van 250.000 rooddragende deelnemers als protest tegen de kleurloos neutrale positie van ons kabinet inzake de genocide in Gaza deed mij denken aan iets dergelijks, maar dan in 1981. En de aanleiding daartoe was het protest: “kernwapens de wereld uit, te beginnen Nederland” georganiseerd o.a. door het Interkerkelijk Vredesberaad (IKV) met ruim 400.000 vredelievende enthousiastelingen.

Ook Ina, ik en vele anderen togen vroeg in de morgen in tientallen bussen naar Amsterdam. Op de kruispunten van de snelwegen richting de hoofdstad zag je colonnes bussen vanuit het noorden, het oosten en het zuiden samenstromen. En dankzij een geweldige organisatie en zonder welke relletjes dan ook stroomde men door Amsterdamse straten naar het Museumplein.

Waarlijk, een happening om nooit meer te vergeten; wát een hoop, wát een saamhorigheid en wat een idealisme!

Het mag je niet verbazen dat onze vreugde en enthousiasme weer opleefden toen er een paar jaar later een tweede gelegenheid met hetzelfde doel georganiseerd zou worden, maar dan nu in Den Haag. En daarom mag het je ook niet verbazen dat mijn teleurstelling des te groter werd, omdat de datum deze keer bleek te vallen op een dag waarop ook catechisatie gegeven behoorde te worden, waarvoor ik niet op tijd terug zou kunnen zijn én het leek mij – als toen nog kersverse predikant – dat ik dat niet kon maken!

Wát was catechese ook alweer? Dat was: “hartstochtelijk leren leven met het geloof als kompas daartoe!” En soms hoort daar protesteren bij als de daad bij het woord voegend, lees dat maar na in bv Mattheus 21: 12-13 of Johannes 2: 13-16. In ieder geval, in ons eigen vrije westen hebben we de mogelijkheid om onze eigen keuzes te maken om een eigen stijl van leven na te streven; een leven dat zich naar in aards opzicht afspeelt tussen de 2 polen van het “ik” of het “wij” (en dáárin speelt dan de derde dimensie van laten we zeggen het “Goddelijke” al of niet in mee). Natuurlijk enigszins opgewonden en tendentius heb ik het “ik” gekenmerkt als nadruk leggend op je eigen capaciteiten en mogelijkheden. En het “wij” als zorg vanuit jezelf voor de naaste, de maatschappij en de natuur – en nogmaals, want het was immers catechese – welke rol speelt het spirituele daarin? En dat alles dan ook nog eens onderstreept door een wijze uitspraak en een warme levensinstelling van de Zuid-Afrikaanse cultuur, waar bisschop Desmond Tutu (hij als onvermoeibare wereldverbeteraar) onderdeel van uit maakt. Welnu, die uitspraak zegt in één woord “UBUNTU” hetgeen betekent: ik ben (mag en kan zijn) omdat jij bent (en dát natuurlijk in wederkerige afhankelijkheid!). En u voelt het natuurlijk al aankomen; het verhaal viel nogal “links” uit, zéker naar de smaak van enkele catechisanten. Maar oké, discussie hoort toch als oefening van het leven met geloof!?

’s Avonds thuisgekomen zei ik dat ik heerlijk catechese had gegeven waarna Ina haar gevoel kernachtig uitdrukte: “daar krijg je last mee”. En warempel er waren diezelfde avond kennelijk enkele alarmbellen afgegaan, want de volgende morgen om 09:00 had ik 4 goedwillende maar tóch geschrokken ouderlingen op bezoek met de insteek: “dat dát toch niet kon!”. Niet dat ik van mijn standpunt

afweek, maar misschien was ik wat te tendentiekus gebleken; niet al te pro voor de VVD geweest.

Trouwens, wist u dat Thorbecke zélf als grondlegger van het klassiek liberalisme mensen wilde bevrijden uit het feodale systeem van en uit de overheersing van andere bevoorrechten!?

Maar goed – en tóch zat het mij niet lekker! Ik ben inderdaad niet geroepen om mensen met een politieke kleur die niet de mijne is te beïnvloeden, laat staan te beledigen. Dus..... wat nu te doen?

Inmiddels was ik er al achter gekomen dat een zekere Bertus Grootentraast een belangrijk en geachte dorpsgenoot was die bovendien als wethouder namens de VVD in de gemeenteraad zat en dus voor mijn gevoel en met alle respect “opperhoofd” van de plaatselijke VVD-aanhangers was. Als ik nou eens bij hem als aanspreekpunt op audiëntie zou gaan?

Zo gezegd, zo gedaan!

De ontvangst was hartelijk in een groot kantoor dat via een groot venster neerzag op de koestal (bedrijfsoverzicht zou je zoiets kunnen noemen). Het gesprek over het bedrijf en over de Marshall hulp met als resultaat een eigenhandig in elkaar gezet bouwpakket dat een trekker opleverde en over Joris Voorhoeve, stagiaire van de Landbouw Hogeschool (die later minister van defensie werd) en ook over Gerard Valster, toen nog een jonge knaap maar toch al met gouden handen, die later ook mijn eigen vertrouwde garagist werd, enz, enz, enz liep vlot.

Het gesprek duurde bijna 2 uur waarna Bertus vroeg: “moar woar kwam ie ok alweer veur”?

In een notendop legde ik in 10 minuten mijn toch wat bezorgde probleempje voor en het geheel werd – zoals dat zo netjes heet – in der minne geschikt!

Bijbelse schoolcatechese, uitdagende discussie met pubers die evenwel ook een keer een “rimpeling” teweegbracht in de overigens harmonieuze Wesepse sfeer van wederzijds respect tussen gemeenteleden en voorganger.

De volgende keer: “zalig kerst en gelukkig nieuwjaar”.
Ds. Dick van Doorn